

Драган Бошковић

АНТИОХИЈА СИРИЈСКА

Проклећ да је ко виси на дрвету.

*

Нисам ли ајостојол? Нисам ли слободан?

МОЈСИЈЕ

*: Све ће се убрзо разлићи са позадина ваших фотографија
(остаће позлаћени рамови што немоћно грабе празнину),
а ви ћете посматрати сојсљивено несјајање
очима оних које сте избегавали да видите.*

Па, нека тако и буде.

Време нас је уходило у кошмарним сновима,
између лопатица тетовирало питања без одговора;
често сам се осећао као чангризави брат блудног сина
(наглашено отменог понашања),
као Јеврејин — осуђен на погреб без опела.
Када земља буде опет горела ми ћемо дефинитивно отићи
(за нама ће остати пустош бачена у угао собе)
и заменити овај логор за путовање возом ван званичног реда возње
за један од постхумно рођених дана
у чијој свести нема места
за шаховске фигуре загладане у уздигнуту змију и изрешетане заставе

за поезију која се задовољава улогом леша
или религију коју је заменила историја религија
— данас више нико није спреман за оно загонетно
нико Тесејев потомак предодређен за лавиринт.

Концима својим, време нам и даље покреће удове,
рукама нас стеже око врата.
Нечија крв на мојим длановима ври
(можда и тело гори као крстарица у пламену),
неко је уочи Пасхе крунисан за цара
(наздрављају му издужене сенке са пода трпезарије)
нечија рука отвара и затвара море као књигу

*: И кажи синовима Израеловим, њијани сће ноћима, њијицом без главе
: и кажи им, наставља се лов на њијицу без крила
: и кажи, свака реч филозофа биће ребус за њихове богове.*

ДАВИД

И бити слободан чак и преко свијих жеља
(са сваким заласком наших зеница испод капака
са сваким јутром које свој реп склупча у нашим устима)
и бити неком модел за пластичну операцију
бити нож усидрен у телу, бити манекен.

Умиремо од самог зачећа,
семенке смо што падају поред пута
(*: грабљивице дођу и њозобају их*)
радознале очи које се сливају низ прозор
(на који је са друге стране наслоњено чело очајника)
ликови из новозаветне параболе која се управо сада приповеда.
Процесија је прошла
свечане салве посмртног вода су испаљене
а страх и нада и даље пуштају пипке под твојим јастуком.
Када се вратиш у град
на старим адресама ћеш наћи само гласове мртваца;
када ти тело сагори
онда ће сахранити и пламен.

Господару — тако си ми се обратио — у нама одзвања
хиљадугодишњи разум,
хиљадугодишње лудило.
Давиде, рекао си, најопасније је бити закон,
бити наследник, мој Давиде.

ТАЈНА И ЊЕНО ЛИЦЕ

Стално путујемо и никада не одлазимо
(*: ко најусџи дом неће га више имати*)
прелазимо невидљиви мост и враћамо се преко њега
(сећања лутају заједно са нама)

и покисли до голе коже
најзад стижемо до једног од многих крајева пута
где нас онет чека прво од три наградна питања
: има ли нечег укуснијег од живог људског меса?

Није ми јасно зашто људи чувају тајне које немају лица
(: зар ловорови листови нису капци Дафниних очију?)
нити зашто верујемо да смо бољи него што јесмо.
Анђео није ни слеп ни глув ни мутав
купинов жбуи говори ватрепим језицима
мртви се смеју кроз ране на сопственим телима
(кроз оно данас, оно једино данас)

: И ово мeстiо има нешiо од Ийiаке!

Док вам све ово говорим мој глас одјекујући нестаје
у неким праволинијски поређаним одајама
(: а храм беше висок двадесет и пет лаката)
лепим, немим, са прашњавим драперијама
(са акваријумима, кактусима, портретима рођака на зидовима)
у којима тражим своју постељу.

После овог сна (по-ко-зна-који-пут) постајем свестан
да прелазећи преко моста нисам приметио реку
нити да је јесен годишње доба у којем се сва путовања приводе крају.
И онда остаје да са мртвима
(који ме тада у гомилама посећују)
мукотрпно ишчекујем пролеће
које из дана у дан, како се чини, постаје све удаљеније.

ДАМАСК

Сва моја ја лагано се распадају
као подерана одећа старог просјака
као шумеће таблете у чаши воде;
свевремени митови — слобода, љубав, смрт
обавијају ме као праменови дима.
Не, не знам да ли ћу се икада вратити кући.
живим у држави која упорно нестаје
и до изнемоглости шетам градом
за који мислим да је згрчена шака са две укрштене вене,
да је иструлели галеб;
моји дани су хленчићи нападали по пустињи
свака ноћ је мрежа Галилејаца бачена на земљу.
И више не желим да чувам то њихово
(то што ни они никада нису имали),
и више им не верујем
као што се не верује проституткама да су некада невине биле.
Када сам у камен (: *јалов као харџија*) уклесао прву мисао
рекао си да то више пије ни мисао ни камен,
већ двосекли мач анђела уништења

захуктали воз кроз историју
заувек укрштене линије на нашим длановима;
када сам први пут прочитао тај стих
схватио сам да ниси само половину човек,
да сам жртва закона говора — да си језик
(и теби је пушчани метак провлачио прсте кроз косу),
да и ти и ја овим редовима сводимо неке
једино нама схватљиве рачуне
— док питамо искључиво када нам је све јасно
(када опажамо трагове стопала на дну реке)
док се врисак откида са наших усана, а не цсовка

: Спавај густа лепото лета
: *Не урачунај им ово у грех.*

АНТИОХИЈА

Нешто бесконачно нас раздире
(: оно ништа из чега смо створени)
нека обећања нам збуњују душу
(: ко нас је преварио? кога смо преварили?)
нечији кораци у стопу прате Сизифове кораке
(: ко створи тај порок, лутање то, ко?)
кроз ову ноћ у којој се дави нека друга ноћ
(*побелела лепоћа иривићења*)
из заорава, језика, наших траума
(: ко нема право да постоји?)
из смрти која нас гура ван простора и времена.

У источном делу Средоземног мора,
где обале Сирије и Мале Азије стварају прави угао,
налази се, између планине Аман на северу
и планине Касија на југу, један град.
Изнад њега небо изгледа као да је постојало
чак и пре Бога Аврамовог,
то небо што скрива муњу мрачнију од ноћи
(: *вршоглавица и вечности љућа су неког митског стварашила*)
испод којег нема ни трунке земље
само пустош, ментална пустош и тишина.

*Испред продавнице стоји неко дете,
кривоногo, ваљда њек проходило,
и рукама мрви грумен хлеба;
испред продавнице стоји неко ужасно гладно дете.*

И да не буде неспоразума
— када небо (та празнина као утроба) буде свукло са себе земљу,
откриће се тело (са великим ожилком на десном боку)
које је (све ово време) у себи носило
ту пустош и ту тишину,
ту бескрајну празнину,
као утробу.

ДОК МИ УСТА НЕ БУДЕТЕ ЗАЧЕПИЛИ

Док ми уста не будете зачепили земљом

увек ћете чути лепу реч од мене

: остало ће вам рећи они који су боси ходали по ужареном снегу.

Као калиграфи, мољци у плакару цртају вињете по мојој одећи,

као епископ, овај дан се није уплашио дечјег погледа,

као самоћа, и памет нас учи да лажемо, драга,

као реликвијама, стиховима се немилосрдно тргује

— остало је, кажете, да се до краја распадне постојећи језик,

у покретима тела језик, између пијаних зидова језик,

у прегршти речи — језик.

И рекли сте: у жутој трави скривене су зелене влати

(неостварен је Гилгамешов сан)

у одласку трауме емиграната

у гробљу детињи плач

: *Зар само њо?*

Једног тренутка разумео сам и тебе, време,

ти си само градоносни облак између небеса и мене

у контејнер завитлана боца (из које смо целу вечност пили)

машина за мљење меса.

: *Зар само њо?*

И око овог тренутка постоји бодљикава жица

по којој ходају моји пријатељи-акробате

(љубитељи лепих девојака и лепих идеја)

и око наших додира постоје разјапљене чељусти у које пропадамо.

Добро, нека свет буде какав ви хоћете да буде

а ја ћу да верујем у шта верујем

: остало ће вам рећи они који су боси ходали по ужареном снегу.